

[Peter Nielsen.]

yderligere, vil den almindelige mening sikkert være, at det ikke kan tjene noget formål. Nu ønsker befolkningen først og fremmest, at folketinget går i arbejde.

For mit vedkommende skal jeg derfor ikke anstille mange valgbetragtninger, men kun minde om, at Danmark ved valget havde 3.084.000 vælgere, hvoraf 1.140.000 meget bestemt ytrede sig som modstandere af en socialdemokratisk ledet regering, altså ca. 37 pct., nemlig V, K og Us vælgere; og selv om jeg hverken skal tage sofavælgerne eller så meget andet til indtægt, har man vist lov at mene, at valgets resultat ikke ligefrem opfordrede til et såkaldt systemskifte her i landet, men at det stadig må være naturligt, at vi har et ministerium Krag.

Der har selvfølgelig efter dette valg som sædvanlig været anstillet betragtninger over, hvilke partikonstellationer der eventuelt i stedet kunne have dannet regering. Jeg skal ikke deltage i en debat om hvorfor og hvorfor ikke, det kan jo ikke vedrøre mit parti, og det kan også kun give en debat af mere eller mindre abstrakt karakter. Vi kunne ikke få en flertalsregering, og det betyder, at det fremtidige lovgivningsarbejde selvfølgelig i højere grad må ske ved forhandling og samarbejde her i folketinget, og mon det ikke skulle være muligt?

Efter valget i 1960 talte man om, at der nu var et uarbejdsdygtigt folketing, og resultatet måtte blive et snarligt valg. Der gik alligevel 4 år. Arbejdet blev gjort, selv om de større reformer måtte vente. Da folketingsåret 1963-64 indledtes, var den almindelige mening, at folketinget nu var lammet af det forestående valg og derfor fuldstændig uarbejdsdygtigt. Der blev da også i den anledning fremsat et dagsordensforslag, der skulle fremskynde valget. Alligevel blev der i sidste folketingsår udført et normalt lovgivningsarbejde, selv om egentlige reformer måtte afvente valget.

Dette har vel ikke skabt den store klaring, og man kan mene, at det hele ligesom er blevet noget mere speget. Man taler om, at regeringen nu har brug for to støttepartier. Nu er ordet „støtte“ noget misvisende i den forbindelse, idet det forudsætter, at det er noget gammelt og

affældigt, der skal holdes kunstigt oppe. Det viste valget jo slet ikke; socialdemokratiet er fortsat et stærkt og handlekraftigt millionparti. Men hvis man med denne tale har ment en ny trekant, sammensat af det radikale venstre, socialistisk folkeparti og socialdemokratiet, er det værd at gøre opmærksom på, at de geometriske love simpelt hen umuliggør konstruktionen af visse figurer. Det samme gælder de politisk-etiske love. Hvorfor denne tale om nye trekanter? De er jo slet ikke påkrævede. Partiernes mandattal her i folketinget er blot af 2-cifret karakter, så det er let at foretage de fornødne additioner: $38 + 36 + 5$ giver 79, hvilket er antallet af V, K og Us mandater. Det radikale venstre og socialdemokraterne har tilsammen 87 mandater, så det er unødvendigt at tage det sjette tal med i nogen beregning, for der er vel ikke tale om at konstruere en firkant mod regeringen, som man jo til tider så det i sidste valgsamling — det kan dog næppe blive en retvinklet, holdbar figur.

Nu skulle det vel heller ikke være påkrævet, at man straks etablerede sig i uforsonlige magtgrupper. Hvis man sammenholder de forskellige partiers valgprogrammer og måske samtidig har været en opmærksom annoncelæser i Familie Journalen, Hjemmet, Alt for Damerne og andre blade, vil man opdage, at der er mange opgaver, som alle partier ønsker en løsning af. Det må der kunne skabes samarbejde om.

I modsætning til mange andre nationer er Danmark i den lykkelige situation, at den overvejende del af befolkningen er enig om udenrigs- og forsvarspolitikken. Det er for os alle en selvfølge, at vi er aktivt, kontingentbetalende medlem af De Forenede Nationer og her medarbejder for at bevare verdensfreden. Man kan jo til tider synes, at FN er for afmægtig, bl. a. når vi tænker på Congo og Cypern. Men når vi ser på FNs arbejde og udvikling her i efterkrigsårene, ser, hvordan FN altid har været til stede, når lunten til krudttønden var antændt, og har fået den slukket, og når vi kender hele FNs humanitære arbejde, har vi lov at håbe, at udviklingen fortsætter således, at FN i ikke alt for fjern en fremtid kan sikre, at alle kan leve i fred og tryghed. Det kan kræve ofre, selvfølgelig også af Danmark. Jeg tænker